

[Poul Clausen.]

loven reformeredes af Rigsdagen, var Forstaaelsen af Pensionsforholdene temmelig ufuldkommen, og Forløbet dengang blev da ogsaa, at de efter Forhandling med Farmaceuternes Organisation aftalte Pensioner reduceredes allerede forinden Lovforslagets Fremsættelse i dette høje Ting, og de i Loven fastsatte Pensioner, der blev Resultatet af Forhandlingen, var, selv maalt med den Tids Alen, af en saa ringe Størrelse, at Farmaceuterne selv maatte foretage en Overbygning over Satsene, for at Beløbene kunde danne Eksistensbasis for de paagældende Personer. Det er Afviklingen af disse midlertidige Forhold, som Reglerne i § 1 c tager Sigte paa.

Endelig vil jeg nævne et Forhold, der kun periferisk vedrører det foreliggende Lovforslag, og som jeg vil kalde de helt gamle Apotekerenskers Problem. Det angaar Apotekerensker, som er pensioneret i Henhold til Apotekerloven af 1913, det vil sige i Tidsrummet fra 1914 til 1933. Disse Enker har en Pension paa 2 000 Kr. aarlig i Form af en Livrente, der er indkøbt for dem i Statsanstalten for Livsforsikring, og til denne Pension har de intet Tillæg. Antallet af disse Enker opgives at være 49, og af dem har 29 siden 1940—41 oppebaaret en aarlig supplerende Understøttelse paa et Beløb, der svarer til Forskellen mellem Livrentens 2 000 Kr. og 1932-Lovens Enkepension med Reguleringstillæg. Understøttelsen er kun ydet til saadanne Enker, der har kunnet dokumentere, at deres aarlige Indkomst ikke naar 1932-Pensionens Beløb, og de har, saa vidt jeg ved, maattet dokumentere dette Aar efter Aar, idet man bl. a. har været saa nøjeregnende ogsaa at regne helt smaa Legatbeløb, oppebaaret enkelte Aar, med til deres Indkomst og beregnet Understøttelsen tilsvarende mindre. Disse gamle Apotekerensker har man efter min Opfattelse ikke været large overfor. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister at overveje, om disse Forhold, navnlig det Forhold med den aarlige Indsendelse af dokumenterede Oplysninger, ikke bør ændres, saaledes at Almisepreget af disse Understøttelser i saa høj Grad som muligt undgaas. Det er noget, som den højtærede Minister sikkert kan ændre helt administrativt. Hverken en Imødekommenhed paa dette Punkt eller paa det andet Punkt, jeg nævnte før, om at lade Nyordningen gælde fra 1. April 1946, kan koste ret mange Penge — Apotekerfonden har dem jo desuden —, og selv om disse Enkeltheder i Lovforslaget set udefra maaske kan tage sig ud som et Par endog meget

diskrete Skønhedspletter, kan jeg forsikre den højtærede Minister om, at for de Mennesker, det drejer sig om, er det et Spørgsmaal af væsentlig økonomisk Betydning og tilsvarende for den højtærede Minister, forekommer det mig, en billig Lejlighed til at kaste lidt Lys ind i Tilværelsen for nogle gamle og trængende Mennesker.

Jeg skal efter disse Bemærkninger tilsige mit Partis Støtte til en hurtig og velvillig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Svend Jørgensen: Det fastslaas udtrykkeligt i dette Lovforslags Titel, at det drejer sig om en midlertidig Lov, og det vil jeg gerne indledningsvis understrege.

Loven om Apotekervæsenet fastslaar, at Apotekere, Apotekerensker, Medhjælpere og Enker efter disse oppebærer Pension efter visse nærmere i Loven fastsatte Regler, og at der til disse Pensioners Grundbeløb ydes Reguleringstillæg efter de samme Regler, som er gældende for Statstjenestemænd og deres Enker. Den nye Tjenestemandsløvs Gennemførelse fik imidlertid nogle uheldige Konsekvenser for de efter Apotekerloven pensionerede. Da Tjenestemændene fik det nye Tillæg, som man almindeligvis benævner almindeligt pensionsgivende Tillæg, skete der nemlig samtidig en Nedsættelse af Reguleringstillægget. For nu at undgaa, at denne Omstændighed medførte Nedgang i de af Apotekerloven omhandlede Pensioner, indførte man for disse en foreløbig Ordning, gældende fra 1. April 1946, hvorefter saavel de før den nævnte Dato som senere pensionerede fik Reguleringstillæg til Pensionerne i Overensstemmelse med Reglerne i Tjenestemandsløvens § 992, men det gjaldt alt saa kun 1946—47.

For 1947—48 har man hjulpet sig med en Tekstanmærkning paa Finansloven for samme Aar, og i Kraft af den har man udbetalt Reguleringstillæg efter samme Regler som Aaret før. Nu vil man altsaa legalisere denne Ordning, og derfor foreslaas en Ordning gældende til 31. Marts 1950 med tilbagevirkende Kraft fra 1. April 1947.

Det er oplyst i Bemærkningerne, at den aarlige Merudgift for Apotekerfonden vil andrage ca. 145 000 Kr. Derfor kan Lovforslagets Gennemførelse heller ikke være noget stort Spørgsmaal, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det til Gennemførelse. Vi nærer ikke noget Ønske om Udvalgsbehandling, men hvis man alligevel mener, at en saadan skal finde Sted, vil vi mene, at Lovforslaget bør henvises til Lønningsudvalget. I øvrigt vil jeg understrege, at vi mener, at